

PRENUMERATA

Kurjer warszawskiego (wraz z dziennym bezpłatnym wydaniem porannym):
Rocznie rs. 9, półr. rs. 4 k. 50.
Za kw. rs. 2 k. 25, mies. k. 75.
Za odnośne do domu w Warszawie dopłaca się miesiąc k. 5.
Opłata za przesyłkę i koszt ekspedycji bezpłatnego wydania porannego na prowincję i do Ces. wynosi: rocznie rs. 3, półr. rs. 1 k. 50, kwart. k. 75, mies. k. 25.
Za granicę (z przesyłką jednorazową) miesiąc rs. 1 k. 50.
Oddzielna przedpłata na jedno tylko wydanie Kurjera przyjmowana być nie może.

KURJER WARSZAWSKI.

Wychodzi i rozsyła się dwa razy dziennie na Warszawę i na prowincję. W niedziele i święta uroczyste wychodzi tylko rano, w poniedziałki i dni poświęcone tylko wieczorem.

ROK SZESZĆDZIESIĄTY SZÓSTY.

Ogłoszenia i prenumeratę przyjmuje kantor Kurjera Warszawskiego codziennie od godziny 8-ej rano do 8-ej wieczorem; w niedziele i święta od godziny 10-ej rano do 1-ej w południe.

Redakcja, administracja i drukarnia na placu Teatralnym nr 9.— Telefonu nr 126.

OGŁOSZENIA.

Reklamy: za jeden wiersz garmentowy albo jego miejsce pierwszy raz 25 kop., za każdy następny raz 20 kop.
Nekrologja: za jeden wiersz 15 kop.
Zwyczajne ogłoszenia: za jeden wiersz petitowy albo jego miejsce pierwszy raz 10 kop., każdy następny raz 8 kop.
Małe ogłoszenia: za jeden wyraz pierwszy raz 2 kop., za każdy następny raz 1 1/2 kop.
Ogłoszenia do Kurjera warszawskiego przyjmuje także Biuro ogłoszeń Rajchmana i Frenckera ulica Senatorska nr 18.

Jutro w kościele św. Anny (po-bernardyńskim) odprowadzono o godzinie 9-ej zrana przed ołtarzem Serca N. Marji Panny wotywa, z wystawieniem N. Sakramentu w puszcze na intencję arcybiskupa Serca N. Marji Panny.

Przegląd polityczny.

Wskutek przedstawień ze strony mocarstw i Serbji, podejrzanej tym razem niesłusznie o przewlekanie sprawy zawarcia traktatu pokojowego z Bułgarią, W. Porta poleciła w drodze telegraficznej Meddydowi baszy, aby przystąpił niezwłocznie do negocjacji formalnych. Posiedzenia urzędowe rozpoczęły się przeto w dniu 15-y m. b. m. i na pierwszym zaraz przyjęto pierwszy artykuł traktatu, brzmiący dosłownie tak:

„Il y aura désormais paix et amitié entre le royaume de Serbie et la principauté de Bulgarie”. (Odtąd będzie panował pokój i przyjaźń pomiędzy królestwem serbskiem i księstwem bułgarskiem.)

Po tym krótkim, łatwiejszym do napisania niż sumiennego wypełnienia artykuła, wzięto pod obrady i uchwalono, jako punkt drugi traktatu, powszechną amnestję dla osób skompromitowanych wypadkami ostatnich zwłok między Bułgarią i Serbją. Najważniejszą w obecnej chwili jest kwestja Bregowa, owej miejscowości nad Timokiem, urodzonej z wylewów i namuleni tej rzeki, o którą Serbja i Bułgaria od dwóch lat wiodą zażartą wojnę dyplomatyczną. Obecnie stoją w Bregowie forpoczty pograniczne Bułgarij; w sferach wtajemniczonych zapewniają, że miejscowość sporna zostanie w traktacie pokojowym przekazaną Serbji. Sprawę tę poddała W. Porta dokładnemu rozbirowi. W każdym razie nie obejdzie się bez osobnej komisji delimitacyjnej, której wyrok będą musiały zatwierdzić mocarstwa. Chodzi bowiem o sprostowanie, acz nieznaczne, granic wykreślonych przez traktat berliński.

Zamieszczona w porannym Kurjerze dzisiejszym depesza nasza z Konstancji o szczególowo podaje treść zarzutów, podniesionych przez Rosję przeciw umowie turecko-bułgarskiej. Zapewniają, że W. Porta porozumiewa się w obecnej chwili wprost z gabinetem petersburskim w tej mierze. Trudno wątpić, że będzie ona musiała zgodzić się na niektóre przy najmniej i to ważniejsze zmiany. Do tych należy przedewszystkiem rozszerzenie mocy obowiązującej „księcia Bułgarij” w miejsce jednostki konkretnej „księcia Aleksandra”. Punkt o dostarczaniu wzajemnym kontyngensów wojennych upadnie bez wątpienia, zapewne odrodzi on się wszelako w osobnej konwencji pomiędzy W. Portą i Bułgarią, która nie będzie miała charakteru układu międzynarodowego, zmieniającego zasadniczo traktat berliński i obowiązującego zarówno strony bezpośrednio interresowane, jak i mocarstwa. Będzie to umowa spejalna dwóch stron, wazala i lennodawcy, nie krepująca żadnego z mocarstw europejskich w swobodzie własnych postanowień i jakby z góry przeznaczona ku temu, ażeby w razie potrzeby przez takowe była uprzejmie zapoznaną.

Wnieślenie nowego projektu ustawy kościelno-politycznej do sejmiku pruskiego przez rząd stanowi oś chwilowej sytuacji. Rząd spodziewa się, że ustawa będzie taranem, którego moc elementarna obali centrum katolickie i „mała ekscelencja”, jak szydleroznawiają zwyczajnie organa rządowe. Ks. Bismarck zasiadając na stół izby projekt „ostatecznej zgody z Rzymem”, sądzi, że wytracił katolickiemu stronnictwu w parlamencie bron z ręki, że przeciał mu nerw gotowości kancelerską do ustępstw dla kościoła, przyjął do wiadomości, przypisuje ją nie poczuciu prawa, ale potrzebie kupienia sobie głosów katolickich w rozpoczynającej się kampanji o monopol wódeczyni, o pięcioletnie przedłużenie prawa przeciw sojuszom i wznowienie t. z. septennatu wojennego, to

jest sumarycznego uchwalenia na dalszych lat siedm budżetu armji i marynarki, stanowiącego podwalinę trwałości ustroju obecnego tejjże.

Br. Z.

Niemiec o uniwersytecie w Poznaniu.

Projekt założenia uniwersytetu w Poznaniu lub w któremkolwiek mieście wielkopolskiem, nie należy do nowin. Podnoszono go niejednokrotnie lecz porzucono zawsze z obawy, aby nie zaszkodził germanizacji Poznańskiego.

Obecnie podzywają się znów tu i owdzie głosy o potrzebie wszechniczy dla mieszkańców wschodnich prowincji pruskich. Wśród głosów tych zasługuje jeden na uwagę, gdyż pochodzi od Niemca poznańskiego i zabiera się do tej sprawy ze stanowiska zupełnie nowego. Jest nim artykuł w berlińskiej *Gegenwart* p. n. „Zadania polskie w oświeceniu niemieckim” (*Polnische Forderungen in deutscher Beleuchtung*), podpisany pseudonimem Posn. Germanus.

Przedewszystkiem nie zgadza się ów pan Posn. Germanus na zapatrywanie rządu, jakoby polonizacja poznańskiego ciągle postępowała. Według niego, nie cofnęła się germanizacja, lecz stanęła chwilowo z powodu słabości żywiołu niemieckiego.

Faktem jest, że polacy tracą coraz więcej ziemi, a jeśli miejsce szlachty zajmuje powoli drobne mieszczaństwo, a nawet lud, to powodu tego niefortunnego dla Niemców zjawiska trzeba szukać jedynie w nieszczęsnym kulturkampfe.

On to zbliżył chłopca do szlachcica, on wyrównał różnicę, dzielące oddawna te dwa stany i w jedną zlał je całość.

A Niemcy poznańscy nie mają czynnika, któryby ich skupiał i wzmacniał.

Inteligencję niemiecką przedstawiają w Poznaniu przeważnie urzędnicy i więksi kupcy pochodzenia żydowskiego. Z urzędników uważa prawie każdy pobyt w prowincjach wschodnich za rodzaj szkoły do późniejszej działalności w innych stronach *Vaterlandu*. Nie przywiązują się więc do miejsca przejściowego urzędowania, nie zawiązują trwalszych stosunków, nie stara się o wyrobienie sobie wpływów. Kupcy zaś, z bogaciwszy się, udają się zwykle albo do Wroclawia albo do Berlina.

Niemcy poznańscy nie posiadają stałego ogniska i nie działają systematycznie na swoje otoczenie i dlatego nie mogą przełamać siły szlachty polskiej, praenjącej podług pewnego, jasno wykreślonego planu.

Jak dotąd, twierdzi p. Germanus, zrobił rząd bardzo mało dla zniemczenia Poznańskiego. Między innymi, nie mógł się np. zdecydować na założenie uniwersytetu, choć byłby to jeden ze środków, przyspieszających germanizację.

W każdej walce zwycięża ten, co zna dokładniej siły i słabe strony swojego przeciwnika. A ludność niemiecka Poznańskiego nie ma najmniejszego wyobrażenia o przeszłości i o charakterze społeczeństwa, wśród którego żyje. Dlatego to radzi p. Germanus przedewszystkiem ustanowienie katedry dla literatury i języka polskiego i to w Berlinie. Katedra taka wykształciłaby z czasem wyborczych znawców dążeń polskich, czyli skutecznie walezących przeciwników.

Oprócz tego nie szkodziło, gdyby się rząd zgodził na założenie uniwersytetu w Poznaniu lub w Bydgoszczy, gdyż taka wszechnica mogłaby się stać najlepszym ogniskiem germanizacji.

Trzebaby się naturalnie o to postarać, aby przeszkodzić możliwemu skupianiu się żywiołu polskiego w stolicy Przemysła.

Wiadomo, że młodzież polska, kształcąca się w uniwersytetach niemieckich, wybiera sobie przeważnie te fuchy, które czynią ją niezależną od rządu. Więc słucha albo medycyny albo nauk technicznych. Prawu poświęca się niewielu wskutek utrudnionej kariery.

Z tego powodu trzebaby ustanowić nasamprzód wydział prawniczy, dodać do niego po latach dziesięciu fakultet lekarski, a o filozoficznym, któryby mógł szkodzić

najwięcej germanizacji prowincji, pomyśleć dopiero na końcu, gdyby dzieło zniemczenia dostatecznie postąpiło.

W ten sposób przeszkodzonoby skupianiu się młodzieży polskiej w stolicy ich kraju rodzinnego, a stworzonoiby ognisko dla Niemców poznańskich. Zgromadzeni w grodzie przemysłowym profesorowie, byłiby najlepszymi germanizatorami, a wychowawcy ich zamilowanymi i zdolnymi rozkrzewiaczami „kultury” niemieckiej. Sami Niemcy poznańscy, widząc w stolicy prowincji nie samych tylko urzędników, lecz przedstawicieli nauki, uczuliby się silniejszymi.

Mogłaby zachodzić jeszcze obawa, czyby uniwersytet w Poznaniu nie zanikł z braku słuchaczy. O to nie ma powodów lękać się. Wiadomo, że w Poznaniu istnieje 14 gimnazjów klasycznych, pominąwszy progimnazja i t. zw. szkoły realne. Gimnazja te wydają corocznie mniej więcej 175 abiturjentów, którzy poświęcają się prawie wszyscy wyższym naukom. Licząc cały kurs po ośm półroczy, wypada ztąd, że uniwersytet poznański mógłby mieć około 700 słuchaczy, co zupełnie wystarcza.

Kończąc swój artykuł, zachęca p. Germanus rząd do zastanowienia się nad jego projektem i do pozbycia się obawy z tej strony. Podług niego w walce z przeciwnikiem słabszym najlepiej działa broń duchowa. Skutki jej nie są wprawdzie od razu widoczne, lecz za to tem pewniejsze i rzeczywistsze.

Wieczory teatralne.

Jubileuszowy quodlibet.

Tu-ru-ru, tu-ru-ru, tu-rum-tu...
Co to jest?
To jest wale z „Gasparone”... bez słów.
Przepraszam cię, czytelniku, ale jakoś—tak niechętnie zanicułem sobie. Ba, i jak tu się nucić, kiedy się wraca z jubileuszu operetki, z tysięcznego przedstawienia w teatrze Małym!

Cofnijmy się jednak w przeszłość—jak powiada pan Kapsułkiewicz w „Wojnie podczas pokoju”—i zaczniemy *ab ovo*.

Przebrnąwszy szczęśliwie ciemności Daniłowiczowskiej ulicy (bo kilkakrotnego obsunięcia się w rynsztok i potyknięcia na śliskim chodniku za nieszczęście na tej ulicy uważać nie można), dostaliśmy się do „westybulu” naszej operetkowej świątyni.

— Może pan dobrodziej kupi krzesło—zaczęcia stojący u drzwi posłaniec—mam w pierwszym rzędzie... albo w dalszych...
NB. Od rana w kasie teatru biletów już dostać nie było można.
W „westybulu” stereotypowe sceny:
— Za pozwoleniem pana...
— Przepraszam...
— *Pardón!*
— Aj, pan mi depcesz po odciskach...
— Panie, proszę zdejmować futro ostrożniej, pan mi oko wybijesz...
Znana jest obszerność „westybulu” i kontramarkarni teatru Małego—sceny powyższe obchodzily zatem wczoraj swój także tysięczny jubileusz.
Należała im się wzmianka, co uczyniwszy, przenosimy się do sali.

Usiadłszy na kwadratowej stopie, czyli t. zw. krzesle, jesteśmy już pewni, iż jeżeli przyjdzie do kolizji lokciami, to tylko z sąsiadem z prawej i lewej strony. Prawdopodobnem jest wszakże i nieporozumienie z nogami.

Możemy jednak rozejrzeć się po sali.
Miejsca zajęte wszystkie,—a lwią część publiczności stanowią *comme de raison* lwy i lewki... stali amatorowie operetki i farsy. Widzimy tedy czupryny „močne” i „slabe”, szpakowate i siwe—a wreszcie „ksiezycc” i „slabe”, szpakowate i siwe—a wreszcie „ksiezycc”, widzimy brody, bokobrody „baki” angielskie, półangielskie i inne, w wyraźnym lub bez wyraźnego charakteru.

I owdzie zabłąkały się białe krawaty, a nawet je-

— Zabierz to kochanku—rzecze do niego podając szklankę.
 Młodzieniec się oburzył i ostro domagał się zadośćuczynienia.
 — Ależ przepraszam stokrotnie za pomyłkę, serweta jednak w błąd mnie wprowadziła — tłumaczy się p. *.
 — To fular nie serweta, mój panie — odzywa się p. X.
 Zajście jakoś załagodzono, lecz obaj panowie zostali pod wrażeniem przykrej pomyłki.

== Zdemaskowany.
 W pewnej cukierni tutejszej, p.K. grając w bilard, z powodu gorąca i zmęczenia zdjął tużurek, który powiesił na kołku.
 Kiedy w godzinę później kładł tużurek na siebie, z przerażeniem zauważył brak pugilaresu, w którym się znajdowało paręset rubli gotowizną i dwie pożyczki premjowe.
 Ponieważ na miejscu pugilares nie został odnaleziony, więc p. K. zawiadomił policję.
 Nazajutrz p. K. otrzymuje wrzucony do naszej skrzynki redakcyjnej list bezimienny od złodzieja, który zawiadania, że jeżeli nie będzie robił głupstw i cofnie swoją skargę, wówczas otrzyma zwrot papierów wartościowych.
 Pan K. list ten złożył naczelnikowi wydziału śledczego, który zapytał kto się znajdował w sali bilardowej podczas skradzenia pugilaresu.
 Poszkodowany wymienił cztery osoby i te zostały poproszone do kancelarii wydziału śledczego, gdzie przy pomocy biegłych kaligrafów porównano ich charakter pisma z listem bezimiennym.
 Lubo charakter był zmieniony, biegli stwierdzili tożsamość sposobu pisma między anonimem a piśmie Z.
 Ten mocno się zmieszał, lecz poddany umiejętności badaniu, wszystko wyśpiewał.
 Ów Z. spełnił mnóstwo nadużyć i oszustw towarzyskich, które mu jakoś płazem uchodziły.
 Teraz dopiero po dokonaniu operacji czysto złodziejskiej został aresztowany.
 Gotówkę, jaką znalazł w pugilaresie, zdążył już stracić, a walory zastawił za 60 rs.
 Aresztowany miał wszelkie dane po to, aby być porządnym człowiekiem, lecz chęć używania nad stan i próżniactwo doprowadziły go w końcu aż do więzienia.

== Specjalista.
 W dniu wczorajszym ujęto Adama Lejka, który się trudnił wyłącznie kradzieżą węgla kamiennego.
 Wchodził on w układy z rozwożącymi węgiel, wreszcie miał armję chłopaków ściągających węgiel z wozów, urządził formalny skład węgla i sprzedawał mieszkańcom Książęcej i Czerniakowskiej.
 Obecnie „specjalistę” osadzono w areszcie policyjnym.

== Kradzieże.
 Na Krochmalnej skradziono z wozu kupca Rosenbluma skrzynkę z papierosami wartości 125 rs. — Na Trębackiej pod nr 7-ym z mieszkania A. Kubarowej skradziono garderobę.—Z przedpokoju mieszkania F. Lica skradziono futro wartujące 200 rs.—Z podwórza domu na Pradze skradziono duży i ciężki kociel miedziany.

== Przejechania.
 W dniu wczorajszym na Chłodnej powóz prywatny, wyjeżdżając z bramy domu nr 64, przejechał kilkuletniego Zygmunta Bujnika.
 Młody człowiek tak ciężkie obrażenia, iż życiu jego grozi niebezpieczeństwo.
 Na Nowem Mieście sankarz nr 428 przejechał Aleksandra Lindnera, który złamał prawą nogę.

== W sprawie teatru lubelskiego.
 Z poważnego źródła z Lublina otrzymujemy wiadomość, że chwilowe nieporozumienie, jakie zaszło między chórzystami a reżyserją miejscowego teatru, zostało na drodze pokojowej załatwione.
 Winni zajścia zostali usunięci przez dyrekcję, reszta zaś pozostała w towarzystwie i przedstawienie szły bez przerwy w koleji z góry w repertuarze oznaczonej.

== Nowa szkoła.
 W Kownie, jak donosi nasz korespondent, z początkiem przyszłego roku naukowego ma być założona szkoła realna.
 Z inicjatywą w tym razie wystąpiła miejscowa gmina izraelska, która na ten cel przeznaczą 15,000 rs. na koszt budowy gmachu dla nowej szkoły i 2,500 rs. dotacji corocznej.

== Wywóz płótna.
 Zgrzebne płótno włosciańskie, wyrabiane w okolicach Radzimina, stało się niedawno przedmiotem zbytu zagranicznego.
 Niemieccy agenci wykupili znaczną partję tego produktu i wysłali do Torunia.
 Zasięgaliśmy informacji w tym względzie i objaśniono nas, że wyrób ten używany jest na wyprawy dla niemieckich wychodźców do Ameryki.

== Brak weterynarza.
 W miasteczku Polonne, w gubernji wołyńskiej, liczącym do dwóch tysięcy mieszkańców i gęsto otoczonem wioskami, daje się żywo uczuwać brak weterynarza, który, jak nas zapewnia otrzymana z tamtąd korespondencja, mógłby znaleźć niezłe utrzymanie.
 Nie ma tam wprawdzie na początek nikogo, co by się podjął zapewnić jakieś minimum stałego dochodu, gdyby jednak znalazł się kto chcący się osiedlić, prawdopodobnie nie potrzebowałby długo czekać na ustalenie praktyki i bytu.

== Wino zamiast wódki.
 Jeden z obywateli ziemskich w okolicach Grójca, pragnąc położyć tamę pijaństwu kwitnącemu wśród włościan, wykluczył ze sprzedaży we własnej karczmie wódkę.
 Natomiast żądający napoju otrzymują tańsze od wódki krymskie wino.
 Włościanie przyjęli chętnie tę inowację i jest nadzieja, iż z czasem odzwyczają się od nałogu pijaństwa.

== Za długi.
 Na ostatniej licytacji dóbr ziemskich, dokonanej przez bank wileński, sprzedane zostały dobra: w gubernji grodzieńskiej Linów i Jabłonowo, w kowieńskiej Sawiciszki, w mińskiej Horodyszcze, Iwienice wraz z miasteczkiem i Wędzierz.
 Jednocześnie sprzedano kilkanaście nieruchomości miejskich w Poniewieżu, Rosieniach i Dynaburgu.

== Ucieczka.
 Z aresztu gminnego w Janowie uciekł jakiś rzezimieszek i przy tej sposobności zabrał łóżko i dzbanek.
 Władza gminna zakłopotana jest nietyle już ucieczką więźnia, ile troską o niewygodę jego następców.

ZE STATYSTYKI.

* **Towarzystwo farmaceutyczne warszawskie** według sprawozdania odczytanego na odbytem w tych dniach posiedzeniu, miało w r. z. dochodu rs. 1881 kop. 20, wydatku rs. 1737 kop. 5. Nadto bilans kasy wsparcia wykazuje dochodu rs. 2452 kop. 50, rozchodu rs. 1767 kop. 90. Z funduszu stypendjalnego udzielono stypendjów w sumie rs. 246.

* **Kolej wiedeńska** osiągnęła w grudniu r. z. dochodu 717,167 rs. 46 kop., czyli mniej o 12,469 rs. 1 kop. aniżeli w tym samym miesiącu r. z. Całoroczny dochód wyniósł 8,252,842 rs. 50 kop., a zatem w porównaniu z rokiem 1884-ym zmniejszył się o 252,642 rs. 71¹/₂ kop. Dochód kolei bydgoskiej w grudniu r. z. wyniósł 93,190 rs. 47 kop., podniósł się zatem o 2,666 rs. 38 kop. w porównaniu z tymże miesiącem r. z. Od dnia 31-go stycznia do 31-go grudnia r. z. kolej bydgoska osiągnęła dochodu ogółem 971,567 rs. 38 kop., a zatem w porównaniu z rokiem 1884-ym mniej o 65,640 rs. 21 kop.

* **Według sprawozdania kasy wkładowo-zaliczkowej** urzędników powiatu łowickiego, kasa ta liczyła w r. z. 73 uczestników i miała dochodu rs. 9812 kop. 66, pożyczek udzieliła rs. 21,428 kop. 94, z czego spłacono rs. 13,471 kop. 76, pozostaje więc u dłużników 8011 rs. 18 kop. w innych należnościach 101 rs. 26 kop. i w goświe 34 rs. 73 kop. Uczestnicy otrzymali 6% od wkładów, buchalter pensji 100 rs., wydatki wyniosły ogółem 123 rs. 25 kop.

* **Statystyka telefoniczna.** W dniu 1-ym stycznia 1883 r. w 179 miejscowościach w Europie zaprowadzone zostały telefony, które obsługiwały 29,321 abonentów; obecnie liczba miast zaopatrzonych w telefony wzrosła do 320, liczba abonentów dochodzi do 72,457; Francja liczy 20 miejsc i 7175 abon.; Anglja 89 i 15,114 abon.; Włochy 16 i 8346 abon.; Niemcy 91 i 14,733 abon. W Paryżu znajduje się 4054 abon., w Londynie zaś tylko 3837. Leżąc za to prowincje Francji liczą 3121 abon., podczas gdy w Anglii jest ich 10,861. Cena abonamentu bardzo jest rozmaita; w Niemczech wynosi 62—185 fr., w Belgji 150—250 fr. na odległość trzech kilometrów i z podwyżką o 50 fr. na każdym kilometrze. We Francji abonament w Paryżu kosztuje 600 fr., na prowincji 400. Ministerjum poczt na swojej sieci telefonicznej bierze tylko 200 fr. W Londynie cena abonamentu wynosi 500 fr. Taka sama cena jest w Manchesterze i Liverpolu. W małych miejscowościach Anglii abonament wynosi 200 do 375 fr. We Włoszech populacyjnych rocznie płaci się 200 do 300 fr., w Rzymie 174 fr. wewnątrz miasta i 300 fr. na przedmieściach; we Florencji 140 do 240 fr., w Amsterdamie 248 fr., w rosyjskich miastach 575 fr. (150 rs.), a w Szwajcarii 150 fr.

ZE SWIATA.

× **Ułaskawienie Kraszewskiego** stało się, według dzienników włoskich, po procesie Sarauwa nieprawdopodobnem. Nie zgodzono się podobno nawet w sferach właściwych na przedłużenie urlopu.

× z **Krakowa** donoszą nam d. 18-go b. m.: Dr. Maksymiljan Zatorski, profesor uniwersytetu jagiellońskiego i jeden z najdzielniejszych posłów polskich w radzie państwa, złożony jest od kilku tygodni tak ciężką chorobą, iż lekarze nie czynią nawet słabej nadziei wyzdrowienia. Wypadek ten budzi w naszym mieście najwyższe współczucie, bo prof. Zatorski jest w kole polskiem najznakomitszą siłą prawniczą, w uniwersytecie jednym z najsympatyczniejszych profesorów, a w radzie miejskiej jednym z najgorliwszych członków. Dla zastąpi-

